

НОВО СРЦЕ

Неделен Христијански Интернет Билтен бр. 95, Дата: 15. 08. 2011.

ЗАКОРАВЕНА или БУДНА СОВЕСТ !?

Еден проповедник решил да проповеда за 10-те Божји заповеди. Кога почнал да зборува за заповедта „не кради“, забележал како еден човек во првиот ред, почнал немирно да се врти на сите страни. Проповедникот си помислил: „сигурно неговата совест сега го подсетува за нешто и го пече“. Охрабрен од ваквата реакција на немирниот слушател, проповедникот продолжил со говорот.

Кога стигнал до заповедта „не ја посакувај жената на ближниот свој“, човекот во првиот ред се смирил и му се забележала блага насмевка на лицето.

Откако завршила богослужбата, проповедникот му пришол на човекот и го замолил да му го објасни неговото однесување.

–„Знаете проповедниче, додека говоревте за заповедта „не кради“, забележав дека ми го нема чадорот и помислив дека некој ми го украл, па се вознемирав. Но штом дојдовте до заповедта „не ја посакувај жената на ближниот свој“, веднаш се сетив каде сум го заборавил, па се смирил и исчезна нервозата од мене“.

Иако оваа приказна звучи смешно, таа ни укажува и на една тажна вистина: многумина имаат закоравена совест и не дозволуваат да ги вознемири ниту посочувањето на нивниот грев.

Дури и кога таа извикува во нив, тие остануваат глуви на тој, внатрешен глас. Токму затоа имаме апсурдни ситуации: блудникот заедно со својата „швалерка“ си оди на црква; мафијашот дава дарение на Бог, дури и од неговиот, криминален бизнис; шоферот на камион, во својата кабина има слика од некој светец (наводно, за да го штити), а веднаш до неа има и слика од некоја разголена жена (за да ги задоволува своите телесни страсти); политичарот ветува рај на земјата, а потоа заборава на сите ветувања...

Во цртаниот филм „Пинокио“ совеста е замислена како мало штурче кое постојано го следи дрвеното момче и го опоменува секогаш кога тој планира да направи нешто погрешно. Тој имаше можност да ја послуша својата совест или да остане „глув“ на предупредувањата. Секогаш кога ќе го стореше второто, тој запаѓаше во неволји. Улогата на совеста е токму таа: да не опоменува и да не запазува од неволји.

Апостол Павле кажува дека преку совеста, дури и неверните (орг.неевреите) „...умеат да го разликуваат доброто од злото“...бидејќи „Божјиот закон е запишан во нивните срца. За нив, мерило за поведението е нивната совест, која им кажува кого некоја нивна постапка е за осуда, а кога е оправдана.“ (Римјани 2:14-15)

Прашањето е: како ти се однесуваш кон твојата совест? Дали ја игнорираш (како Пинокио) или дозволувааш таа (заедно со Духот Свети и Божјиот Збор) да ти биде советник? Библијата ни порачува: „Вашата совест треба да биде чиста. Тогаши оние што зборуваат против вас, ќе бидат посрамени од вашето добро поведење...“ (1 Петр.3:15-16)

Еве и неколку поговорки за совеста:

„Многу луѓе имаат толку растеглива совест, што можеш и цела приколка со сено да протнеш низ неа“ –**Германска**. „Совеста е како твој сосед: колку подобар пријател си со него/неа, толку подобро за тебе“ –**Руска**. „Совеста е посилен од илјада сведоци“ –**Латинска**. „Човек со чиста совест спие и кога надвор грми“ –**Англиска**. „Чистата совест е како мека постела“. „Совеста е оној тивок шепот, што не потсетува дека Некој не гледа“.

Уредници: Горан Илиев, Илија Камчев и Александар Ѓорѓиев и Андријана Ѓорѓиева.